

at behandle Sagerne efter deres Realitet? Man skulde ene tænke paa Fædrelandet! Og saa gaar Ministeriet hen og følger den Fremgangsmaade, som det selv misbilliger! Hvis en Moder gav sit Barn en skadelig Drif, og Faderen stod og gjorde Indsigelse og sagde: Du maa ikke give Barnet den Drif, det ødelægger Sundheden; det er fordærveligt for det; det kan dræbe det, og saa dog endte med at sige: Ja, naar Du giver Barnet denne Drif, giver jeg ogsaa Barnet denne Drif, vilde det være mildest talt en høist behynderlig Fremgangsmaade. Vi se altsaa, hvorledes Visnehygen strækker sig meget langt. Den har under sit Banner samlet sine tidligere Modstandere; nu kæmpe Alle, baade Høire og Venstre, under det. Der er kun enkelte Tiloversblevne, aflægs, der høre til Fortiden, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) og jeg selv, som ere imod denne Visnepolitik. Den for tjener derfor en lidt omhyggelig Undersøgelse, en Undersøgelse af, hvorledes den egentlig opstaar, hvilke Symptomer den har, og hvilke Lægemidler der kan testes imod den. De have oppe i Vendhysjel tre Udtryksmaader for, naar en Mand er beruset. Den ene er, at han er fuld, saa kan han slet ikke være sig; den anden er, at han er drucken, det er, naar han saadan dingler; men saa have de en tredje, nemlig at være vel tilpas af Brændevin; det er, naar Manden er under stærk Indflydelse af den stærke Drif, uden at det dog kan ses paa hans Gang. Men det er ikke alene saaledes de stærke Drikke, der beruse Sjælen; Breden har ganske den samme Indflydelse til at beruse Sjælen, til at gjøre Gangen ujæf, til undertiden at frembringe en dødlignende Tilstand. Det forekommer mig, naar jeg ser hen til Venstre i dette Thing, at naar det skulde udtale sin Hjertens Mening, vilde det egentlig sige som saa: I have kylet os denne provisoriske Finantslov i Hovedet, I have ruffet i os, opløst os atter og atter, vi ere nu blevne rent forstyrrede i Hovedet deraf, vi kunne ikke saadan se rigtig at behandle Forslagene, vi maa have nogen Tid til det, vi søle, vi ere ikke rigtig klare til, at vi saaledes uden Henhyn til den Medsart, der er os overgaaet, ville kunne behandle Lovforslagene. Se! saaledes sige nu de Mænd. Men saa bliver Ministeriet igjen saa vredt over denne Fremgangsmaade, at ogsaa det bliver saa betaget — ja, man kan nu vælge, hvilket af disse tre vendhysjelske Udtryk man vil, men Resultatet bliver det, at Ministeriet ikke vil indlade sig paa Realiteten, det vil det ikke, det vil ikke forhandle, det vil ikke gjøre Noget for at fremme Sagerne. Saaledes lyder Regjerin-

gens Erklæring. Naar vi nu spørge om Lægemidler mod Visnehygen, om der slet ikke er noget Lægemiddel, vil jeg sige: Jeg tror, at et kraftigt Lægemiddel vilde være — man kunde jo tænke sig det — naar man fik den Grundlovsforandring, at Ungen maatte være Medlem af Folkethinget, før han havde fyldt 70 Aar; men noget Saadant vilde sagtens ikke blive vedtaget. Hvis man saa udstrakte det Samme til Ministeriet, tror jeg, at ogsaa der... men det vil jeg nu ikke. Der er en Udvei, hvorved Thinget kunde tvinges til at behandle Lovforslag. Det er, om Regjeringen udstedte provisoriske Love. Derved nødtes Thinget til at ytre sig, til at behandle eller forkaste Lovforslagene. Der kan ingen Tvivl være om, at det vilde blive Resultatet af saadanne provisoriske Finantslove, at de vilde blive forkastede, og jeg finder derfor, at det vilde være en uhenftigtsmæssig Fremgangsmaade; det vilde kun være en kort Glæde. Vi maa lægge vel Mærke til, at der er en Henhynsfuldhed i Visnepolitiken. Man kunde gaa den Vej, at man slog Lovforslagene ihjel det ene efter det andet, saaledes som det bethlehemitiske Barnemord giver et Billede af. Det kunde man gjøre, men istedetfor siger man: Lad dem nu ligge, vi ere ikke saa klare, at vi egentlig kunne behandle dem; det er bedst, vi vente lidt, til vi med større Klarhed kunne se paa Lovene. Det er nu aabenbart, at selve Lovforslagene vilde være langt uheldigere stillede, om de vare blevne slaaede rent ihjel, end om de derimod kun stilles i Bero og kun faae ligesom en Svaledrif, hvorved de blive en Gjentagelse i vore Dage af Sybverlovsforslagene. Det er Tilfældet, at, naar saaledes de Lovforslag, der nu ikke fremmes, bleve forkastede, vilde det berede dem langt større Vanskeligheder i Fremtiden. Men der er et Lægemiddel mod Visnehygen. Den høitærede Confeilspræsident behøver blot at sige nogle Ord, saa vækker han alle de Slumrende til nyt Liv, saa er Trolddommen forsvunden, og der kommer en fornyet Ungdomskraft ind i alle Lovforslagenes Behandling. Hvad er det for Trolddomsord, som han kun behøver at sige? Det er disse Ord: Jeg vil inden Nyaar, eller inden Thinget slutter, forelægge et Lovforslag, hvorved jeg forlanger f. Ex. 20,000 Kr., hvorfor jeg ikke gjør Regnskab, og som for mig skulle være et Bevis paa Thingets Tilid, og stemmer det ikke derfor, saa gaar jeg. Hvis den høitærede Confeilspræsident blot kom med en saadan Erklæring, vilde alle de, der nu ere slumrende, igjen staa op, der vilde komme Liv og Bevægelse ind i det Hele. Naar saadant et Lovforslag forelaa — jeg vilde stemme for det. (Afbrydelse.) Jeg skal